

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 25 sierpnia 2014 roku w ten tylko sposób, iż ustalił, że do jednego okresu zasiłkowego podlegają wliczeniu okresy niezdolności do pracy wnioskodawczynie K. G. od dnia 17 listopada 2013 roku do 7 maja 2014 roku oraz od 19 czerwca 2014 roku do 21 sierpnia 2014 roku oraz stwierdził podstawy do ustalenia dla wnioskodawczynie świadczenia za czas choroby w ramach okresu od 26 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku (pkt 1 wyroku), roszczenie K. G. o zasiłek chorobowy za okres po dniu 21 sierpnia 2014 roku przekazał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. celem rozpoznania i wydania decyzji w tym zakresie (pkt 2), oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt. 3).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawczynie K. G. była niezdolna do pracy w okresie od 17 listopada 2013 roku do 7 maja 2014 roku. W okresie od 17 listopada 2013 roku do 13 grudnia 2013 roku wnioskodawczynie była niezdolna do pracy z uwagi na nadciśnienie tętnicze. W tym okresie leczona była przez lekarza internistę. W okresie od 12 grudnia 2013 roku do 7 maja 2014 roku zaświadczenia o niezdolności do pracy wnioskodawczynie wystawiane były z numerem statystycznym choroby F 43 i F 32. Przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawczynie w tym okresie były zaburzenia depresyjne.

Po dniu 7 maja 2014 roku wnioskodawczynie powróciła do pracy, odzyskując zdolność do pracy.

W okresie od 13 maja 2014 roku do 23 maja 2014 roku wystawiane było wnioskodawczynie zwolnienie lekarskie w związku z opieką nad członkiem rodziny.

Ponownie wnioskodawczynie stała się niezdolna do pracy od dnia 26 maja 2014 roku. Zaświadczenie o niezdolności do pracy wnioskodawczynie od dnia 26 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku wystawiane były z powodu jednostki chorobowej oznaczonej kodem G 54 (rwa kulszowa). Od dnia 19 czerwca 2014 roku wnioskodawczynie wystawiane były zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy przez lekarza psychiatrę z powodu jednostki chorobowej oznaczonej symbolem F48. Zaświadczenia o niezdolności do pracy wnioskodawczynie z tego powodu wystawiane były do 4 listopada 2014 roku. Wnioskodawczynie w tym okresie leczona była z rozpoznaniem epizodu depresyjnego umiarkowanego, zespołu neurastenicznego.

Przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawczynie w okresach od 12 grudnia 2013 roku do 7 maja 2014 roku i od 19 czerwca 2014 roku była ta sama choroba – zaburzenia psychiczne z kręgu zaburzeń afektywnych. Zaburzenia psychiczne wnioskodawczynie są ściśle związane z trudną sytuacją życiową wnioskodawczynie, koniecznością opieki nad chorą babcią. Jednostki chorobowe F 32 i F 48 spowodowane są tą samą chorobą, tymi samymi zaburzeniami o podłożu afektywnych.

Sąd oceniając zgromadzony materiał dowodowy w pełni uznał wartość dowodową opinii biegłego psychiatry oraz podzielił - jako przekonywujące - wnioski wypływające z jej treści. Biegły psychiatra w opinii uzupełniającej, po zapoznaniu się z zastrzeżeniami do opinii wydał opinię uzupełniającą, w której jednoznacznie odniósł się do wszystkich spornych kwestii, zgodnie z tezą dowodową.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie podlegało uwzględnieniu, jedynie w nieznacznej części. Sporna między stronami była kwestia, czy niezdolność do pracy wnioskodawczynie od dnia 26 maja 2014 roku do 21 sierpnia 2014 roku stanowiła nowy okres zasiłkowy, czy podlegała zaliczeniu do okresu zasiłkowego, który rozpoczął się w dniu 17 listopada 2013 roku i trwał do 7 maja 2014 roku.

Sąd pokreślił, iż okres zasiłkowy to ustalony przez ustawę okres niezdolności do pracy z powodu choroby, przez który ubezpieczony ma prawo do zasiłku chorobowego, albo zachowuje prawo do wynagrodzenia (chorobowego lub gwarancyjnego).

Ustawa z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.Nr 60 poz 636) ustala długość okresu zasiłkowego. Zgodnie z art. 8 ustawy zasiłek przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została gruźlicą - nie dłużej niż przez 270 dni. Zgodnie z art. 18 ustawy ubezpieczony, który po wyczerpaniu okresu zasiłkowego nadal jest niezdolny do pracy, ale rokuje odzyskanie zdolności do pracy może ubiegać się o świadczenie rehabilitacyjne. Ustawa z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego (...) wprowadza także zasady liczenia okresu zasiłkowego. Zgodnie z art. 9 ust 1 ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust 2).

W konstrukcji ustawy zasiłkowej okres zasiłkowy związany jest z nieprzerwaną niezdolnością do pracy z powodu określonej choroby. Za nieprzerwaną uważa się niezdolność do pracy spowodowaną tą samą chorobą, jeżeli przerwy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności nie były dłuższe niż 60 dni. Okres zasiłkowy zaczyna jednak bieg od początku, jeżeli niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby wystąpiła po przerwie dłuższej niż 60 dni. Regułę rozpoczynania biegu okresu zasiłkowego wraz z niezdolnością do pracy z powodu każdej choroby zakłada jednak konieczność sumowania okresów niezdolności do pracy z powodów różnych „innych” chorób, jeżeli wystąpią one bezpośrednio po sobie, to jest bez żadnego dnia przerwy. Nowy okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy lub gdy przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni. Natomiast ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy” oznacza ustanie niezdolności w znaczeniu medycznym. W przypadku każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. O tym czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie takiej samej choroby – długość przerwy między obiema niezdolnościami. Z omawianego przepisu nie wynika również, że zasady wliczania przerw mają zastosowanie tylko do jednej przerwy w niezdolności do pracy. Tak więc do kolejnego okresu zasiłkowego należy doliczać te okresy niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby, które zakończyły się w okresie krótszym niż 60 dni, licząc od dnia powstania kolejnej niezdolności (tak: SN w uchwale z dnia 2 września 2009 r. sygn. akt. II UZP 7/9).

Wnioskodawczyni w okresie od dnia 17 listopada 2013 roku do 11 grudnia 2013 roku początkowo była niezdolna do pracy z uwagi na nadciśnienie tętnicze. Natomiast w okresie od 12 grudnia 2013 roku do 7 maja 2014 roku zaświadczenia o niezdolności do pracy wnioskodawczyni wystawiane były z numerem statystycznym choroby F 43 i F 32. Przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawczyni w tym okresie były zaburzenia depresyjne. Od 26 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy wnioskodawczyni wystawiane były z powodu jednostki chorobowej oznaczonej kodem G 54 (rwa kulszowa), a następnie od dnia 19 czerwca 2014 roku do 4 listopada 2014 roku wnioskodawczyni wystawiane były zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy przez lekarza psychiatrę z powodu jednostki chorobowej oznaczonej symbolem F 48. Jak potwierdził biegły psychiatra, przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawczyni od dnia 12 grudnia 2013 roku do 7 maja 2014 roku i od 19 czerwca 2014 roku do 21 sierpnia 2014 roku – mimo różnych jednostek chorobowych – była ta sama choroba psychiczna – uwarunkowana zaburzeniami z kręgu zaburzeń afektywnych i między tymi okresami niezdolności do pracy nie upłynął okres 60 dni, a zatem w myśl art. 9 ust 2 ustawy zasiłkowej, okresy te winny być zaliczane do jednego okresu zasiłkowego. Oceny tej nie zmienia fakt, iż okresy wskazanych niezdolności przerwane były zwolnieniem lekarskim za okres od 26 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku wydanym z innych przyczyn (schorzenia neurologiczne – rwa kulszowa oznaczona kodem G 54). Z treści art. 9 ust. 2 przytoczonej ustawy nie wynika bowiem, iż do okresu zasiłkowego winien

zostać wliczony jedynie ostatni okres niezdolności do pracy spowodowany tą samą chorobą, lecz wszystkie okresy niezdolności do pracy spowodowane tą samą chorobą, jeśli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej nie przekraczała 60 dni. Również fakt otwarcia nowego okresu zasiłkowego od 26 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku w związku z nowym schorzeniem powstałym po przerwie i uprawnienie wnioskodawczyni do przyznania prawa do zasiłku chorobowego za ten okres, pozostaje bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia. Bezwzględnie bowiem wszystkie okresy niezdolności do pracy spowodowane tą samą chorobą, jeśli przerwa pomiędzy nimi nie przekroczyła 60 dni, muszą być wliczone do jednego okresu zasiłkowego, a fakt przerywania ich okresem niezdolności do pracy, za który zasiłek chorobowy przysługuje, bądź też ciągłości niezdolności do pracy spowodowanej ponownie tą samą chorobą z okresem niezdolności powstałej po przerwie i z innych przyczyn, nie powoduje powstania okresu zasiłkowego na nowo. A zatem Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż zaskarżona decyzja podlegała jedynie zmianie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c w zakresie ustalenia, iż niezdolność do pracy wnioskodawczyni od dnia 26 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku, jako spowodowana inną chorobą, występująca po przerwie nie powinna być zaliczana do okresu zasiłkowego od dnia 17 listopada 2013 roku do 7 maja 2014 roku, odmiennie niż niezdolność do pracy od dnia 19 czerwca 2014 roku do 21 sierpnia 2014 roku. Wnioskodawczyni zatem winno przysługiwać prawo do zasiłku chorobowego w nowym okresie zasiłkowym od dnia 26 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku oraz w okresie od 19 czerwca 2014 roku do 27 czerwca 2014 roku, to jest do 182 dnia zasiłku chorobowego w okresie zasiłkowym liczonemu od dnia 17 listopada 2013 roku do 7 maja 2014 roku. Z uwagi na wyczerpanie 182 dniowego okresu zasiłkowego, wnioskodawczyni nie przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego od dnia 28 czerwca 2014 roku do 21 lipca 2014 roku i w tym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie (...) § 1 k.p.c. W zakresie prawa do zasiłku chorobowego po dniu 21 lipca 2014 roku, z uwagi, iż decyzja zawierała nieoznaczony okres, za jaki odmówiono wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁰ § 1 kpc, jak w punkcie 2 wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosły obie strony postępowania.

Pełnomocnik wnioskodawczyni w części dotyczącej pkt 1 wyroku w zakresie w jakim dokonano ustalenia jednego okresu zasiłkowego co do okresów niezdolności do pracy wnioskodawczyni od 17.11.2013 r. do 7.05.2014 r. oraz od 19.06.2014 r. do 21.08.2014 r. oraz co do pkt 2 i pkt 3

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- przepisów postępowania:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na błędnym uznaniu, że niezdolność do pracy ubezpieczonej od 17 listopada do 7 maja 2014 r. i od 19 czerwca 2014 r. do 21 sierpnia 2014 r. powinna być wliczona do tego samego okresu zasiłkowego, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zwolnień lekarskich, wynika, że w/w okresy niezdolności do pracy spowodowane były innymi chorobami, zaś już od 26 maja 2014 r. ubezpieczona przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu rwy kulszowej, tj. innej choroby, co uzasadnia konieczność liczenia nowego okresu zasiłkowego od tego dnia i powoduje niemożność wliczania okresów od 17 listopada 2013 r. do 7 maja 2014 r. oraz od 19 czerwca 2014 r. do 21 sierpnia 2014 r., gdyż pomiędzy nimi wystąpiła niezdolność do pracy od 26 maja 2014 r., która rozpoczęła nowy okres zasiłkowy;

2) art. 233 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej jego części, to jest faktu, iż do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, w sytuacji gdy pomiędzy „poprzednią” niezdolnością (zakończoną 7 maja 2014r.), a „ponowną” niezdolnością (rozpoczętą 19 czerwca 2014 r.) wystąpiła co najmniej jednodniowa przerwa spowodowana zupełnie inną chorobą, tj. od 26 maja 2014 r., a co za tym idzie ta niezdolność do pracy przerywała możliwość korelacji pomiędzy okresem do 7 maja 2014 r. i od 19 czerwca 2014 r., gdyż okres od 26 maja 2014 r. był okresem „ponownej” niezdolności do pracy spowodowanej inną chorobą w stosunku do „poprzedniej” niezdolności zakończonej 7 maja 2014 r.

- przepisów prawa materialnego:

1) art. 8 i 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że niezdolność do pracy ubezpieczonej od 17 listopada 2013 r. do 7 maja 2014 r. i od 19 czerwca 2014 r. do 21 sierpnia 2014 r., była spowodowana tą samą chorobą, mimo różnych jednostek chorobowych, co ostatecznie doprowadziło Sąd do błędnego ustalenia dla wnioskodawczyni świadczenia za czas choroby do 18 czerwca 2014 r., z powodu wliczenia do okresu zasiłkowego poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej w rzeczywistości inną chorobą, podczas gdy faktycznie okres zasiłkowy rozpoczął nowy bieg już od dnia 26 maja 2014 r. i tym samym okres wynoszący 182 dni nie upłynął w dniu 18 czerwca 2014 r.;

2) art. 8 i 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.) poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w zakresie braku uznania „nowego” okresu zasiłkowego od 26 maja 2014 r. do 21 sierpnia 2014 r. i dalsze okresy, który rozpoczął się z powodu powstania innej niezdolności do pracy wnioskodawczyni niż niezdolność zakończona 7 maja 2014 r., a tym samym wadliwego nieprzyjęcia zakończenia starego” okresu zasiłkowego z dniem 7 maja 2014 r., gdyż po nim nastąpiła „nowa” niezdolność do pracy od 26 maja 2014 r. spowodowana inną chorobą niż poprzednio, która wystąpiła po przerwie co najmniej jednodniowej.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uwzględnienie apelacji poprzez zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawczyni w ramach „nowego” okresu zasiłkowego prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od 26 maja 2014 r. do 21 sierpnia 2014 r. oraz za dalsze okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Nadto o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm prawem przepisanych.

Z kolei organ rentowy zaskarżył powyższe rozstrzygnięcie w pkt. 1 opierając apelację na zarzutach:

1. naruszenia przepisu postępowania, mającego wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem w ustaleniach faktycznych nie uwzględniono, że skoro z dniem 26 maja 2014 r. powstał nowy okres zasiłkowy to odwołującej w pierwszej kolejności przysługuje prawo do wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy zgodnie z art. 92 § 1 pkt 1 k.p.

2. naruszenia prawa materialnego, tj.: art. 92 § 4 k.p. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego stanu faktycznego sprawy przyznając prawo do zasiłku chorobowego w okresie od 26 maja 2014 r. do dnia 18 czerwca 2014 r. pomimo, że za czas niezdolności do pracy, trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia, a dopiero za czas niezdolności do pracy trwającej łącznie dłużej niż 33 dni w ciągu roku kalendarzowego pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołania w zaskarżonej części.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Obie apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od 26 maja 2014 do 21 sierpnia 2014 r. oraz dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy w niniejszej sprawie, na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa można do okresu zasiłkowego wliczyć okresy niezdolności do pracy wnioskodawczyni w okresie od 17 listopada 2013 r. do 7 maja 2014 r., i od 19 czerwca 2014 r. do 21 sierpnia 2014 r., spowodowane schorzeniami psychiatrycznymi mimo, że nie miały one charakteru nieprzerwanego i były podzielone zarówno okresem zdolności do pracy od 7 do 25 maja 2014 r. jak i okresami niezdolności do

pracy spowodowanej inną chorobą - od dnia 26 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 r. rwa kulszowa o podłożu neurologicznym.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. nr 60 poz. 636 z 1999r. ze zmianami) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art.9 Ustawy).

Zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. II UK 86/08 LEX nr 566009, słusznie powoływanym już przez Sąd Rejonowy, sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby (art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa) służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwalałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu bowiem jedynie czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni. Odnośnienie pojęcia "ta sama choroba" do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10 jest mylące, gdyż nie chodzi o identyczne objawy, odpowiadające tym numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

Innymi słowy nowy okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy lub gdy przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni. (A. Rzetecka Gil. Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz, 2009, LEX). Natomiast ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy”, oznacza ustanie niezdolności w znaczeniu medycznym. W przypadku każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. O tym czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie takiej samej choroby – długość przerwy między obiema niezdolnościami (tak: SN w uchwale z dnia 2 września 2009 r. sygn. akt. II UZP 7/9).

Przy czym, co także znamienne, z treści art. 9 ust. 2 przytoczanej ustawy nie wynika, iż do okresu zasiłkowego winien zostać wliczony jedynie ostatni okres niezdolności do pracy spowodowany tą samą chorobą, lecz wszystkie okresy niezdolności do pracy spowodowane tą samą chorobą, jeśli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej nie przekraczała 60 dni. (por. wyrok SN 06-11-2008 II UK 86/08 LEX nr 566009). Ponadto z omawianego przepisu nie wynika również, że zasady wliczania przerw mają zastosowanie tylko do jednej przerwy w niezdolności do pracy. Tak więc do kolejnego okresu zasiłkowego należy doliczać te okresy niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby, które zakończyły się w okresie krótszym niż 60 dni, licząc od dnia powstania kolejnej niezdolności (tak: SN w uchwale z dnia 2 września 2009 r. sygn. akt. II UZP 7/9).

W apelacji strony powodowej skarżący wywiódł, iż niezdolność wnioskodawczynie do pracy od dnia 26 maja 2014 r. wystąpiła po przerwie i wywołana została inną chorobą niż poprzednia niezdolność do pracy - co za tym idzie,

od tego dnia powstało prawo do nowego okresu zasiłkowego. W związku z tym prawo wnioskodawczyni do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od dnia 26 maja do 18 czerwca 2014 r. spowodowanej schorzeniami neurologicznymi jak i za okres kolejnej nieprzerwanej niezdolności od dnia 19 czerwca 2014 do 21 sierpnia 2014 r. spowodowanej ponownie schorzeniami psychiatrycznymi (innymi niż te diagnozowane do dnia 7 maja 2014 r.) nie może być kwestionowane.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadnym jest stwierdzenie – co znalazło swój wyraz w zaskarżonym wyroku, iż w okresie od dnia 26 maja 2014 r. do dnia 18 czerwca 2014 r. istnieją podstawy do ustalenia na rzecz wnioskodawczyni świadczenia za czas choroby jednakże powyższe nie skutkuje uznaniem za zasadne twierdzeń apelacji wnioskodawczyni w całości. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy odzyskanie przez wnioskodawczynię zdolności do pracy w dniach od dnia 8 do 25 maja 2014 r. jak i wystąpienie nowego schorzenia neurologicznego, w okresie od 26 maja do 18 czerwca 2014 r. nie może skutkować przyznaniem prawa do zasiłku chorobowego także od dnia 19 czerwca 2014 r.

Zauważyć należy, iż nieprzerwany okres niezdolności do pracy wnioskodawczyni od dnia 26 maja 2014 r. do dnia 21 sierpnia 2014 r. nie był jednolity. Wnioskodawczyni była wówczas niezdolna do pracy z uwagi zarówno na schorzenia neurologiczne (do dnia 26 maja 2014 r.) jak i schorzenia psychiatryczne (od 19 czerwca 2014 r.). Wobec tego wystąpienie kolejnych schorzeń psychiatrycznych od 19 czerwca 2014 r. do 21 sierpnia 2014 r. nie stanowiło nowej choroby (co potwierdziła niekwestionowana opinia biegłego specjalisty) lecz tą samą chorobę, która składała się na poprzednią nieprzerwaną niezdolność do pracy, trwającą do dnia 7 maja 2014 r. Brak nowego charakteru schorzenia z dnia 19 czerwca 2014 r. i brak ponad 60-cio dniowej przerwy pomiędzy wskazaną niezdolnością do pracy a ostatnią nieprzerwaną niezdolnością do pracy spowodowaną tą samą chorobą, nie mógł zatem skutkować przyznaniem prawa do zasiłku. Skoro bowiem do okresu zasiłkowego winien zostać wliczony nie jedynie ostatni okres niezdolności do pracy i to pod warunkiem, że jest spowodowany tą samą chorobą, lecz wszystkie okresy niezdolności do pracy spowodowane tą samą chorobą, jeśli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej nie przekraczała 60 dni, działanie to jest w pełni uprawnione.

Również przerwa pomiędzy schorzeniem psychiatrycznym trwającym do dnia 7 maja 2014 r. a nieprzerwaną niezdolnością do pracy trwającą od 26 maja 2014 r. do 18 czerwca 2014 r. i od 18 czerwca 2014 r. do 21 sierpnia 2014 r. spowodowana innymi schorzeniami (kolejno dolegliwości neurologiczne i psychiatryczne) nie może wpłynąć na wynik rozstrzygnięcia.

W istocie wnioskodawczyni w okresie od 26 maja 2014 r. do 18 czerwca 2014 r. stała się ponownie niezdolna do pracy po przerwie i z powodów neurologicznych to jest z powodu schorzenia nowego nie będącego dotychczas podstawą zwolnień lekarskich. Z tych też względów zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z pierwszym dniem wskazanej niezdolności do pracy zachodziła konieczność ponownego otwarcia okresu zasiłkowego, co skutkuje przyznaniem jej prawa do świadczeń za ten okres (w pierwszej kolejności wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy).

Niemniej jednak ponowne otwarcie okresu zasiłkowego w tym okresie nie stanowi jednak samo w sobie wystarczającej podstawy do przyznania wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za cały pozostały sporny okres.

Podkreślenia wymaga, iż od dnia 19 czerwca 2014 r. wnioskodawczyni stała się ponownie niezdolna do pracy z powodów psychiatrycznych. Poprzednia niezdolność do pracy spowodowana chorobą tego samego układu miała miejsce do 7 maja 2014 r. Tym samym w tym przypadku okres niezdolności do pracy spowodowany tym samym schorzeniem – co już podnoszono - nie został przerwany na okres dłuższy niż 60 –dniowy. Wobec powyższego z uwagi, iż niezdolność ta nie była nieprzerwana, zaś przerwa pomiędzy wskazaną niezdolnością a niezdolnością wywołaną tym samym schorzeniem nie przekraczała 60 dni wnioskodawczyni, jak słusznie uznał Sąd Rejonowy zaskarżonym wyrokiem, za okres ten nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego.

W ocenie Sądu Okręgowego wobec powyższego roszczenia wnioskodawczynie o prawo do świadczeń od 19 czerwca 2014 r. nie mogą więc zostać uwzględnione.

W ocenie Sądu II instancji na uwzględnienie nie zasługuje też żądanie apelacji organu rentowego zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania wnioskodawczynie w całości, w szczególności żądanie to nie znajduje usprawiedliwienia w treści art. 92 kp.

Zgodnie z powołanym przepisem za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek:

1) choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu;

2) wypadku w drodze do pracy lub z pracy albo choroby przypadającej w czasie ciąży - w okresie wskazanym w pkt 1 - pracownik zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia;

3) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów - w okresie wskazanym w pkt 1 - pracownik zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia. (Art. 92. § 1kp)

Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i wypłaca za każdy dzień niezdolności do pracy, nie wyłączając dni wolnych od pracy. (§ 2).

Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1:

1) nie ulega obniżeniu w przypadku ograniczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego;

2) nie przysługuje w przypadkach, w których pracownik nie ma prawa do zasiłku chorobowego. (§ 3).

Za czas niezdolności do pracy, o której mowa w § 1, trwającej łącznie dłużej niż 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia, trwającej łącznie dłużej niż 14 dni w ciągu roku kalendarzowego, pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy na zasadach określonych w odrębnych przepisach (§ 4).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić zatem należy, iż w żadnym razie okoliczność otwarcia z dniem 26 maja 2014 r. nowego okresu zasiłkowego nie powoduje iż rozstrzygnięcie jest nieprawidłowe bowiem w pierwszej kolejności odwołującej za 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, przysługuje prawo do wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy a nie zasiłek chorobowy.

W istocie, zgodnie z art. 92 § 4 kp, zasiłek chorobowy na podstawie ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 159) przysługuje pracownikowi dopiero począwszy od trzydziestego czwartego dnia niezdolności do pracy, a w przypadku pracowników, którzy ukończyli 50 lat - począwszy od 15 dnia niezdolności do pracy w danym roku kalendarzowym, w których pracownik jest niezdolny do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych. Niemniej jednak nie należy tracić z pola widzenia, że zgodnie z powoływanym art. 92 § 3 pkt 2 kp wynagrodzenie chorobowe nie przysługuje w przypadkach, gdy pracownik nie ma prawa do zasiłku chorobowego. Innymi słowy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia gwarancyjnego w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby i odosobnienia ze względu na chorobę zakaźną, tylko gdy spełnia warunki nabycia prawa do zasiłku chorobowego.

Co już podnoszono przedmiotem niniejszej sprawy było właśnie abstrakcyjnie rozumiane prawo wnioskodawczynie do świadczenia, a nie rozstrzygnięcie co do konieczności wypłaty określonych świadczeń za czas choroby, czy to stricte zasiłku chorobowego czy wynagrodzenia gwarancyjnego. Dał temu z resztą wyraz Sąd Rejonowy wprost stwierdzając

w pkt 1 wyroku podstawy do ustalenia dla wnioskodawczynie świadczenia za czas choroby w ramach okresu od 26 maja 2014 r. do 18 czerwca 2014 r. Tym samym przedmiotowe rozstrzygnięcie – co sugeruje skarżący organ rentowy - nie wyklucza ostatecznie wypłaty wnioskodawczynie wynagrodzenia chorobowego, a nie zasiłku chorobowego za wskazany okres. Zatem i w tym zakresie zaskarżone rozstrzygnięcie odpowiada prawu.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego apelacyjne zarzuty obu stron postępowania wskazujące na naruszenie prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c., prawa materialnego tj. art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 92 kp okazały się w całości nieuzasadnione.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy w Łodzi na mocy art. 385 kpc oddalił obie apelacje jako bezzasadne.